

## USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Holejšovského a soudkyň JUDr. Lenky Broučkové a JUDr. Lenky Grollové ve věci

navrhovatele: **Petr V.**, nar. xxxxx  
bytem nám. xxxxx  
zast. Mgr. Daniele Tetzelm, advokátem  
sídlem Mečíková 409, 252 42 Jesenice – Osnice

za účasti: **ALIA, akciová společnost**, IČ 18233511  
sídlem Svobody 74/30, Cheb  
zast. JUDr. Petrem Bayerem, advokátem  
sídlem nám. Krále Jiřího z Poděbrad 6, Cheb

o výměně akcií, k **odvolání navrhovatele** proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. března 2017 č.j. 42 Cm 187/2010 - 652,

### takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. března 2017 č.j. 42 Cm 187/2010-652 **se potvrzuje.**

II. Navrhovatel je povinen zaplatit dalšímu účastníkovi na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 38 041,- Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Bayera, advokáta.

### Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že „Návrh na uložení povinnosti společnosti ALIA, akciová společnost vydat navrhovateli 24 ks listinných akcií této společnosti znějících na jméno navrhovatele o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč oproti předložení 24 ks listinných akcií této společnosti na majitele č. 26-48 a 52 o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč se zamítá.“ (výrok I.); „Navrhovatel je povinen nahradit státu náklady řízení ve výši 1.222,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“ (výrok II.); „Navrhovatel je povinen zaplatit společnosti plnou náhradu nákladů řízení ve výši 479.930,- Kč k rukám právního zástupce společnosti JUDr. Petra Bayera do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“ (výrok III.).
2. V rámci odůvodnění soud prvního stupně (dále též jen „soud“) uvedl, čeho se navrhovatel domáhá - vydání rozhodnutí, jímž by soud stanovil společnosti povinnost vydat mu 35 ks listinných akcií společnosti znějících na jméno navrhovatele ve jmenovité hodnotě jednotlivé akcie 50.000,- Kč oproti předložení 35 ks listinných akcií společnosti č. 5-7, 9-11, 14-16, 24-48 a 52 na majitele o jmenovité hodnotě jednotlivé akcie 50.000,- Kč. Svůj návrh odůvodnil navrhovatel tím, že je vlastníkem 35 ks akcií společnosti ALIA, akciová společnost (dále jen ALIA) o jmenovité hodnotě 50.000,- Kč č. 5-7; 9-11; 14-16; 24-48 a 52. Navrhovatel svůj požadavek na výměnu akcií odůvodnil tím, že byl vyloučen z procesu výměny původních akcií

společnosti znějících na majitele za nové akcie znějící na jméno, když časový úsek stanovený společností pro výměnu akcií nelze považovat za přiměřený a v souladu se zákonem. Společnost svoji argumentaci proti podanému návrhu postavila na tom, že navrhovatel není věcně aktivně legitimován, protože předmětné akcie nikdy nenabyl do svého vlastnictví. Jednak společnost nikdy nevydala akcie v číselné řadě, která by odpovídala tvrzením navrhovatele, a jednak navrhovateli byly akcie předány skutečnými akcionáři za účelem jejich výměny, aniž by došlo k prodeji či darování akcií navrhovateli. Soud dále poukázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 14.06.2013 č.j. 42 Cm 187/2010-412, jímž byl návrh navrhovatele v celém rozsahu zamítnut. K odvolání navrhovatele ve věci rozhodoval Vrchní soud v Praze, který svým rozsudkem ze dne 15.04.2015 č.j. 14 Cmo 496/2013-457 rozsudek soudu prvního stupně v části výroku I. o zamítnutí žaloby ohledně vydání 11 ks listinných akcií ALIA na jméno navrhovatele o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč oproti předložení 11 ks listinných akcií této společnosti na majitele č. 5-7, 9-11, 14-16, 24 a 25 o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč potvrdil, v části výroku I. o zamítnutí žaloby ohledně vydání 24 ks listinných akcií ALIA na jméno navrhovatele o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč oproti předložení 24 ks listinných akcií této společnosti na majitele č. 26-48 a 52 o jmenovité hodnotě po 50.000,- Kč a ve výrocích II. a III. zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud „shodně se soudem prvního stupně zastává názor, že ustanovení § 156 odst. 7 obchodního zákoníku nebrání tomu, aby se v řízení, v němž se navrhovatel domáhá výměny jím předkládaných akcií na majitele za akcie na jméno, soud zabýval tím, zda je navrhovatel skutečně majitelem předmětných akcií. Tento závěr je v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Cdo 901/2002, podle něhož lze z ustanovení § 156 odst. 7 obchodního zákoníku stejně jako z legitimační funkce akcie jako cenného papíru dovodit pouze to, že akciová společnost není povinna pro účely připuštění účasti akcionáře na valné hromadě zkoumat, zda je konkrétní osoba skutečně majitelem akcií na majitele a takové osobě přiznává bez dalšího práva na valné hromadě hlasovat; to však neplatí, jestliže společnost ví nebo je jí prokázáno, že tomu tak není. Soud prvního stupně proto dle odvolacího soudu správně požadoval po navrhovateli, aby tvrdil právní skutečnost, na základě níž předmětné akcie nabyl. Navrhovatel ani netvrdí, že by upsal akcie při založení společnosti; potom mohl nabýt vlastnické právo k akciím jen způsobem, s nímž zákon spojuje přechod či převod akcií. Tato úvaha soudu prvního stupně je správná. Navrhovatel tvrdí, že část akcií nabyl od akcionářů při koupi akcií AMRO, a.s. (dále jen AMRO) a část akcií na základě kupní smlouvy od společnosti PRIMAT akciová společnost Sokolov (dále jen PRIMAT). Ohledně akcií č. 26-48, které měl navrhovatel nabýt od PRIMAT a akcie č. 52, kterou měl nabýt od Ing. Vystyda, je závěr soudu prvního stupně o tom, že navrhovatel neprokázal vlastnictví k akciím předčasný a podklad v provedeném dokazování nemá. Navrhovatel ohledně těchto akcií tvrdí jiný způsob nabytí než při koupi akcií AMRO a tímto tvrzením se soud prvního stupně již dostatečně nezabýval. Navrhovatel tvrdí, že akcií č. 52 nabyl od Ing. Vystyda spolu s akcií č. 51, která mu již byla vyměněna a dále že akcie č. 26-48 a 50 nabyl od společnosti PRIMAT, přičemž z nich mu byla vyměněna jen akcie č. 50. Ohledně tohoto tvrzení dokazování vedeno nebylo. U těchto akcií bude relevantní nejen samotná kupní smlouva mezi PRIMAT jako převodcem a navrhovatelem jako nabyvatelem, ale i zjištění týkající se historie těchto akcií, tedy na základě jakého titulu měla společnost PRIMAT převáděné akcie nabýt a jak byly vedeny v jejím majetku. Bude na navrhovateli, aby předložil kupní smlouvu o nabytí akcií od společnosti PRIMAT a k osvětlení tvrzené transakce se jeví být opodstatněný již soudu prvního stupně navrhovaný důkaz výsledkem JUDr. Pavla Douchy, tehdejšího předsedy představenstva PRIMAT, a to i pro posouzení případné dobré víry navrhovatele jako nabyvatele. Poté bude na zvážení soudu prvního stupně, zda vyvstane potřeba doplnit dokazování ohledně akcií, které měl navrhovatel nabýt od společnosti PRIMAT, spisy tamního soudu označenými navrhovatelem v jeho podání z 05.03.2013, jakož i označenými spisy Policie ČR. Ohledně těchto akcií vypovídal při jednání soudu prvního stupně dne 26.09.2012 svědek Ing. Václav Moravec, který mimo jiné uvedl, že „si nevzpomíná, že by někomu udělil svolení přemístit akcie a ani k jejich převodu“. Z toho ovšem

jednoznačný závěr učinit nelze. Teprve pokud by bylo prokázáno vlastnictví navrhovatele k těmto akciím, přijde na řadu posouzení postupu společnosti při výměně akcií a z toho se odvíjející závěr o tom, zda je požadavek navrhovatele ohledně těchto akcií po právu či nikoliv.“ Z těchto vyložených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v části ohledně vydání 24 ks akcií na jméno oproti předložení akcií č. 26-48 a 52 a v akcesorických výrocích II. a III. zrušil a v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dle soudu v dalším řízení zůstala stanoviska účastníků neměnná. Soud dále obšírně reprodukoval podání navrhovatele doručená soudu dne 21.04.2016 a 06.03.2017, 27.12.2016 a podání společnosti doručené soudu dne 13.5.2016.

3. Navrhovatel ve svém podání doručeném soudu dne 21.04.2016 a 06.03.2017 mimo jiné uvedl, že nelze dospět k přesvědčivému rozhodnutí, pokud by bylo znovu abstrahováno od komplexu tvrzení tvořících širší kontext a důkazů označených k prokázání jejich pravosti. Z důvodu, že na tomto komplexu okolností je možno ukázat a vidět změny v postojích, tvrzeních a výpovědích, které, objektivně nahlíženo, představují rozpory. Soud nemůže pominout celou genezi podnikatelského záměru, týkajícího se Casina ESTOR v Chebu, počínající zejména ideou vytvoření konsorcia APOLLO, přes vytvoření společnosti ALIA, AMRO, problematiku splacení základního jmění společnosti, přes plnění závazků upisovateli, vývoj držení akcií obou společností, rozhodnutí orgánů obou společností, průběh a výsledek daňové kontroly u společnosti ALIA, průběh jednotlivých sporů a jejich výsledky, obsahy tvrzení jejich účastníků, jakož i především vývoj obsahu svědeckých výpovědí až po okolnosti první i druhé „výměny“ akcií. Svě obsáhlé doplnění skutkových tvrzení navrhovatel zopakoval ještě ve svém závěrečném návrhu, ve kterém mimo jiné uvedl: „Podle dohody o zapůjčení finančních prostředků konsorcia APOLLO na vydražení provozní jednotky vinárna APOLLO podepsané dne 22.03.1991 Ing. Hátlem a za konsorcium APOLLO JUDr. Kubíčkem byla Ing. Hátlemu poskytnuta půjčka jeden milión dvě stě tisíc s tím, že Ing. Hátle se zavazuje po vydražení tuto vinárnu provozovat a do tří měsíců po skončení provozu vyúčtovat půjčku nově založené společnosti ALIA. Výběr finančních prostředků zajišťoval žalobce a celkovou částku předal Ing. Hátlemu. Dne 31.12.1993 vyúčtoval Ing. Hátle dle dohody poskytnutou mu půjčku fakturou 1/93/há v celkové výši 1.059.870,39 Kč. Toto dokazuje, že Ing. Hátle mimo částky 150 tis. Kč na dohodnuté 3 ks akcií nezaplatil, což potvrdil ve své výpovědi ve věci 42 Cm 187/2000 dne 27.06.2012, kde mimo jiné vypověděl následující, i když ne vždy pravdivě: „Peníze jsem vybíral v roce 1991, akcie jsem dostal v roce 1994. Mám takový dojem, že se přitom něco podepisovalo, zřejmě převzetí těch akcií. Za vybrané peníze těch 50.000,- Kč se vlastně kupoval ten objekt. Já jsem v tom roce 1991 zaplatil 150.000,- Kč. Domluvili jsme se, že nikdo nebude kupovat víc než 3 akcie a ty zbývající akcie jsem dal ostatním podle toho, kolik kdo zaplatil těch 50.000,- Kč. Kromě těch 3 akcií jsem ostatním ty akcie pouze předal, protože jsem původně od nich vybral peníze, za které se potom koupila ta budova. Jednalo se o Ing. Smeka, Dr. Svatka, pana Illeka, Dr. Nováka, Dr. Doležala, Dr. Vanouška, Dr. Douchu a Ing. Vrba. To byli akcionáři. Ještě tam byli jiní, já vím o těchto.“ Tato výpověď je nepravdivá, což dokazuje výše uvedená dohoda, podle které byla Ing. Hátlemu poskytnuta půjčka. Žádný z akcionářů mu za jeho tzv. upsané akcie neplatil. V přehledu o vydaných akciích, které byly předány v jiných soudních řízeních, žádné podpisy Ing. Hátleho u akcií č. 50 - 60 nejsou uvedeny. To dokazuje i listina přítomných na valné hromadě společnosti ALIA ze dne 17.03.1994, tj. v ten den, kdy je uveden podpis Ing. Hátleho v seznamu, měl mít Ing. Hátle akcie č. 0009-0019, stejně jako v původním seznamu. V listině přítomných je mimo jiných akcionářů uveden p. V. s akciemi č. 0050, 0055, 0056. To, že Ing. Hátle neměl žádný seznam, podle kterého by akcie předal skutečným akcionářům, dokazuje to, že Ing. Vrba žádným akcionářem nebyl, stejně jako Dr. Doležal, který měl tzv. upsanou akci č. 50, kterou si nekoupil. Dr. Svatek za svoji akci zaplatil z odměny poskytnuté mu a.s. EURABA dne 19.02.1998 přímo žalobci, a protože se akcie předávaly až po zaplacení, nemohl ji pak, jak uvádí ve své výpovědi, předat k výměně již v roce 1997. Žalobcem požadované daktyloskopické šetření by prokázalo, že JUDr. Svatek nikdy akci č. 0052 v ruce nedržel. Podle protokolu ve věci 48Cm 67/2008

JUDr. Doucha dne 10.08.2009 vypověděl: Stal jsem se akcionářem několik let po založení žalovaného. Nabyl jsem akcie, které upsal Ing. Hátle. Nabyl jsem je od něj za úplat, cenu jsem mu zaplatil. V době emise akcií na jméno už jsem neměl akcie na majitele, ty v té době už patřily žalobci. Žalobci jsem je prodal, ale nevzpomínám si už, kdy to bylo. Tam bylo těch věcí více, bylo to někdy kolem roku 1997. V té době žalobce skupoval akcie žalovaného. Já jsem svoje akcie žalobci prodal, šlo o úplatný převod za cenu odpovídající nominálu akcií, tj. za Kč. 50.000,- za jeden kus akcie. Cena byla zaplacená zápočtem u jednání se žalobcem, na němž byla uzavřena smlouva o převodu akcií, a u předání akcií nikdo nebyl. To jednání proběhlo v mé kanceláři v Chebu, Svobody 30. Se žalobcem jsme uzavřeli písemnou smlouvu, psal ji žalobce, takže by jedno vyhotovení měl mít k dispozici. Dále uvádí: Smlouva dokumentuje skutečnost, že žalobce byl akcionářem žalovaného, jde o akcie, které kupoval od akcionářů a vlastnictví těchto akcií je opravňovalo i k nákupu akcií společnosti AMRO. Víím o tom, že žalobce platil částku Kč 1.200.000,- Kč za akcie, ale nebylo to placeno mně, ale společnosti PRIMAT. Jsem si téměř jist, že to nebyla hotovostní platba, že šlo o platbu na účet. Společnost PRIMAT převedla akcie žalovaného, které měla zaúčtovány, na žalobce. Počet kusů zřejmě odpovídá ceně Kč 1.200.000,-, děleno Kč 50.000,-. Víím o tom, že proti žalovanému bylo vedeno daňové řízení. Skončilo do ztracena, ale žalovanému byl vyměřen doplatek daně ve výši zhruba Kč. 10.000.000,-. Následně z obavy, aby akcie společnosti AMRO nebyly postiženy exekucí, byl zájem, aby se akcionáři žalovaného stali akcionáři společnosti AMRO. Jak při podání vysvětlení na PCR dne 30.08.2004, tak ve své výpovědi dne 27.04.2016 ve věci 55Cm 117/2001 JUDr. Doucha potvrdil, že akcie 0026-0048 a 0050 přepočítal a předal osobně k rukám pana Petra V. Z výpovědi JUDr. Pavla Douchy, jediného akcionáře a předsedy představenstva společnosti PRIMAT vyplývá, že podepsal kupní smlouvu o prodeji 24 ks akcií ALIA 0026-0048 a 0050, jeho společnost přijala finanční částku 1.200.000,- Kč a JUDr. Doucha tyto akcie osobně předal žalobci. Podle protokolu ve věci 48Cm 67/2008 JUDr. Doucha dne 10.08.2009 vypověděl: k dotazu, kdo prodal akcie žalovaného společnosti PRIMAT, uvádím, že akcie byly převedeny na základě pohledávky, kterou měla společnost SENZO, akciová společnost (dále jen SENZO) za společností ALIA. Nevím, jak tyto akcie byly zaúčtovány, to dělala účetní Anna Mišovská. K tomu měla podklady o zaplacení společností SENZO. Smlouva o prodeji akcií žalovaného společností PRIMAT se nenašla, já jsem neviděl smlouvu, kterou by žalovaný prodával společnosti PRIMAT svoje vlastní akcie. Zástupce žalovaného poznamenal, že má k dispozici smlouvu o prodeji akcií uzavřenou žalovaným a společností PRIMAT. Bohužel, tuto smlouvu zástupce žalovaného soudům do dnešního dne nepředložil. Jak vyplývá z výpovědi JUDr. Douchy, pokud měla společnost SENZO pohledávku a společnost PRIMAT ji uhradila, tak to byl obchodní vztah mezi těmito společnostmi. Pokud byla poskytnuta půjčka osobám, které přijetí půjčky nepotvrdily, neplatila žádné úroky a fakticky žádnou půjčku nezaplatila, tak zaplacením akcií ALIA došlo k zániku pohledávky SENZO za nikým s protiplněním převzetí 25 ks akcií ALIA. Ve své výpovědi z 16.01.2013 ve věci 42Cm 187/2010 JUDr. Kubíček uvedl: těch 50.000,- Kč jsem neplatil u žádné z těch 25 akcií. Zaplatila to jedna z těch společností, už nevím která, ještě před jejich vydáním. Bylo mi to deklarováno jako půjčka, která je mi poskytnuta. U těchto akcií jsem vnímal jako akcionáře tu skupinu, která byla reprezentována Dr. Douchou. V rozsudku Krajského soudu č.j. 44Cm 117/2001-156, který nabyl právní moci 07.09.2006, soud neuvěřil svědeckým výpovědím, ze kterých vyplývá, že svědkové viděli akcie při podpisu zmíněných kupních smluv, když tyto smlouvy obsahují nepřesné údaje a týkají se nejen jiného druhu akcií, ale nejsou totožné, ani pokud jde o číselné označení. Soud proto s přihlédnutím k uvedeným závěrům žalobě nevyhověl. Protichůdné výpovědi svědků dokazují, že nejprve chtěl Ing. Moravec získat akcie společnosti ALIA tak, že je údajně dal do úschovy. K tomu přesvědčil několik dalších akcionářů společnosti ALIA, kteří akcie prodali Petru V. a pak začali tvrdit, že je také dali do úschovy. Když neuspěli u krajského soudu, tak jim nové představenstvo ALIA vystavilo nové akcie, aniž předložili původní akcie. V kauze ESTOR spol. s r.o. (dále jen ESTOR) o vydání 25 ks akcií jim krajský soud také neuvěřil, protože nejprve tvrdil ing. Moravec, že dal v závěru roku 1996 do úschovy, pak, když

potřeboval prodat 25 ks akcií ALIA v nominální hodnotě 1.250.000,- Kč, aniž je zaplatil společnosti EGRES, společnost s ručením omezeným (dále jen EGRES), tak krajský soud zabránil podvodu, při kterém by ing. Moravec získal neoprávněný majetkový prospěch ve výši 1.250 tis. Kč. Na listě 120 JUDr. Doucha uvádí, že společnost SENZO nikdy neměla předmětné akcie ALIA zaúčtovány ve svém majetku ani nebyla akcionářem společnosti ALIA. Toto dokazuje, že společnost ALIA nedlužila společnosti SENZO, ale fiktivně výše uvedeným upisovatelům, kteří však do dnešního dne údajnou půjčku na akcie ALIA nesplatili. Proto nemohla společnost ALIA mít závazek vůči společnosti SENZO. Závazek byl v účetnictví ALIA účtován pouze v roce 1992 proti pohledávce za akcionáři. Toto bylo okamžitě v roce 1993 zrušeno (viz rozvaha ALIA 1992 a 1993). Z toho důvodu nemohla být nikdy napsána kupní smlouva mezi ALIA a PRIMAT. To, že JUDr. Pavel Doucha neoprávněně půjčil 1.429.000,- Kč ze společnosti SENZO, kde byl ředitelem a jediným statutárním orgánem (viz výpis z OR SENZO) a neúčtoval úroky nejméně ve stejné výši, jako SENZO platilo za svoje půjčky, v rozporu s daňovým zákonem snížil tržby této společnosti. Mimo jiné RNDr. Doležal si akcii nikdy nepřevzal, a proto nikdy nebyl akcionářem. Proto nemohla být vyhotovena kupní smlouva mezi společností PRIMAT a společností ALIA, která SENZU nedlužila. Dlužili fiktivní akcionáři. Půjčka SENZO byla z rozhodnutí ředitele společnosti JUDr. Douchy uváděná jako půjčka akcionářům (JUDr. Kubíček, Ing. Hátle, Dr. Doležal). Tito však žádnou smlouvu o půjčce se společností SENZO neuzavřeli, a proto ani neplatili úroky. Ve společnosti SENZO byl v té době 50 % německý akcionář, který o půjčce nevěděl a JUDr. Doucha nechtěl, aby se dostal k 29 ks akciím společnosti ALIA. Pořád se čekalo, kdo z akcionářů zaplatí. Povedlo se prodat pouze 4ks akcií v celkové výši 200 tis. Kč. Situace byla neúnosná, společnost SENZO musela platit vysoké úroky za své půjčky a naopak za poskytnutou půjčku od roku 1992 nedostala žádné úroky. Tímto diletantským rozhodnutím JUDr. Douchy, jediného statutárního orgánu společnosti SENZO, docházelo každým rokem zkracováním hospodářského výsledku k poškozování německého akcionáře společnosti SENZO a tím i ke krácení daňového základu. Argument protistrany, že chybějící smlouva byla důvodem odmítnutí auditu, je nepravdivý, protože tuto závadu by auditorka zapsala do zápisu, stejně tak jako doplnění jedné majetkové operace, která neměla vliv na daňové přiznání, a nebylo důvodem přepracování účetnictví. Přestože tato operace v účetnictví společnosti PRIMAT zůstala, byl později audit proveden. "K podání navrhovatele byly k výzvě soudu předloženy toliko listinné důkazy, a sice dohoda ze dne 22.03.1991 o zapůjčení finančních prostředků konsorcia APOLLO na vydražení provozní jednotky vinárna APOLLO Cheb ze dne 22.03.1991 uzavřená mezi JUDr. Kubíčkem a Ing. Janem Hátlem, ze které navrhovatel dovozuje, že nikdy akcie kromě svých tří Ing. Hátle nekupoval. Faktura ze dne 31.12.1993 vystavená Ing. Janem Hátlem společnosti na základě dohody a poskytnuté půjčky v roce 1991 a 1992, kterou byly vyúčtovány náklady za vydražený inventář vinárny APOLLO na částku 1.059.870,50 Kč a listina přítomných ke konání valné hromady společnosti ALIA dne 17.03.1994, ze které navrhovatel dovozuje, že Ing. Jan Hátle měl akcie č. 009-0019, nemohl prodávat akcie, které si nekoupil. U akcií č. 0050, 0055 a 0056 je uveden on (navrhovatel) se svým podpisem. Dále navrhovatel předložil k nahlédnutí originály kupních smluv uzavřené mezi prodávajícím, společností ALIA a kupujícími, které podepisoval JUDr. Doucha, vyjma kupní smlouvy uzavřené s navrhovatelem samým a vyjma kupní smlouvy uzavřené mezi prodávající ALIA a JUDr. Václavem Svatkem, kterou rovněž podepsal navrhovatel.

4. Ve svém podání doručeném soudu dne 27.12.2016 navrhovatel dále uvedl, že „v dosavadním řízení bylo zcela nepřiléhavě absolutizováno rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Cdo 901/2000. Dle názoru i odvolacího soudu to značí, že se soud může v řízení o výměně akcií zabývat tím, zda je navrhovatel skutečně vlastníkem jím držných sporných akcií. Tento závěr navrhovatel nezpochybňuje, pouze podotýká, že rozhodnutí Nejvyššího soudu, jakož i další související judikatura uváděná odpůrcem stanovuje určitá pravidla, za kterých může společnost zpochybnit vlastnické právo akcionáře držícího její akcie na majitele a pouze za těchto podmínek je možné přenést na takového akcionáře důkazní břemeno ohledně jeho vlastnického titulu k jím

drženým akciím. Je vyloučené, aby postup společnosti vůči akcionáři byl v tomto ohledu zcela svévolný a účelový, jak to vůči navrhovateli činí odpůrce. Ze zásady rovnosti zbraní plyne povinnost odpůrce přesvědčivým způsobem osvědčit svou důvodnou pochybnost o tom, že je navrhovatel vlastníkem jím držených sporných akcií. Pokud odpůrce v minulosti vydal navrhovateli za vyměněné akcie nové akcie odpůrce na jméno, logicky o jeho vlastnickém titulu k těmto akciím nemohl pochybovat, a proto nemůže mít nyní opodstatněné a právně relevantní pochybnosti ohledně vlastnického práva navrhovatele ke sporným akciím. Nelze přehlížet skutečnost, že odpůrce je obchodní korporací ovládanou osobami, kteří si svoje nynější postavení v ní vydobýly na základě zcela účelově vykonstruovaných prohlášení a jejichž nabývací tituly nebyly nikdy podrobeny rigoróznímu přezkumu v rovině „prokaž svůj titul“, který je nyní žádán od navrhovatele. Teorie osob ovládajících odpůrce o tom, že navrhovatel drží sporné akcie proto, že mu byly jako tehdejšímu řediteli odpůrce předány k výměně za akcie na jméno, postrádá jakoukoliv elementární racionalitu, a to nehledě na to, že okolnosti této údajné „úschovy“ byly v provedených výpovědích těmito osobami několikrát měněny, což svědčí o jejich zjevné účelovosti. Navíc, i kdyby snad společnost PRIMAT neměla dostatečné dispoziční oprávnění k převodu těchto akcií na navrhovatele, což se v řízení neprokázalo, navrhovatel jakožto dobrověrný nabyvatel by k nim získal vlastnické právo na základě § 20 zák. č. 591/1992 Sb. I kdyby snad z dosavadního průběhu řízení nebyla dobrá víra navrhovatele zcela zjevná a vznikly v tomto směru snad pochybnosti, byla by jeho dobrá víra předpokládaná dle § 20 zákona o cenných papírech in fine a vlastnické právo ke sporným akciím by tak po právu nabylo.

5. Společnost ve svém podání doručeném soudu dne 13.05.2016 k podání navrhovatele mimo jiné uvedla, že zásadně nesouhlasí s tvrzeními, která jsou uvedena ve vyjádření navrhovatele. Stojí na stanovisku, že navrhovatel má v majetku pouze 12 kusů akcií, které mu byly vydány po provedené výměně akcií na majitele za akcie na jméno. Pokud má navrhovatel v držení ještě jiné akcie než ty, které mu byly vydány, pak je neoprávněným držitelem těchto akcií. Jejich neoprávněným držitelem se stal v důsledku neoprávněné manipulace s nimi, neboť akcie na majitele se dostaly do jeho dispozice jako zaměstnance společnosti, případně při výkonu funkce ve statutárním orgánu společnosti. Společnost je přesvědčena, že návrhy navrhovatele na provedení rozsáhlého dokazování vedou k zbytečnému prodlužování řízení, jsou zavádějící a nevedou k podstatě toho, co má navrhovatel prokázat. Pokud pak jde o 11 kusů akcií v listinné podobě na majitele, a to akcie číslo 0005 až 0007, 0009 až 0011, 0014 až 0016, 0024 a 0025 o jmenovité hodnotě po 50 000 Kč, soudy obou stupňů již o nich pravomocně rozhodly, proto ohledně těchto akcií není nutno v novém řízení vést žádné dokazování. Stejně tak i pro toto řízení platí některé již dříve přijaté závěry. Jedná se o potvrzenou správnost úvahy soudu prvního stupně o tom, že ustanovení § 156 odst. 7 obch. zák. nebrání tomu, aby se v tomto řízení soud zabýval tím, zda navrhovatel je, či byl, skutečně majitelem požadovaných akcií na majitele. Ostatně tato úvaha soudu prvního stupně se opírá o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Cdo 901/2000. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR uvedl, že z ustanovení § 156 odst. 7 obch. zák., stejně jako z legitimační funkce akcie jako cenného papíru, lze dovodit pouze to, že akciová společnost není povinna pro účely připuštění účasti akcionáře na valné hromadě zkoumat, zda je konkrétní osoba skutečně majitelem akcií na majitele, a takové osobě přizná bez dalšího právo na valné hromadě hlasovat; to však neplatí, jestliže je akciové společnosti známo nebo je jí prokázáno, že tomu tak není. Stejně tak pro toto řízení platí, že je správné po navrhovateli požadovat, aby tvrdil právní skutečnost, na základě níž předmětné akcie nabyly, což je opřeno o rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1195/2007. Jestliže navrhovatel netvrdí, že by tyto akcie upsal při založení akciové společnosti, pak je logické, že tyto akcie do svého majetku mohl nabýt jen způsobem, s nímž zákon spojuje přechod či převod akcií. Je-li navrhovatelem tvrzeno nabytí akcie č. 0052 od Ing. Vystyda a akcie č. 0026-0048 od společnosti PRIMAT, pak je třeba vést dokazování způsobem, jak naznačil odvolací soud. Dle přesvědčení společnosti není třeba, aby se soud musel zabývat rozpory ve výpovědích svědků, neboť, jak vyplývá z rozhodnutí odvolacího soudu, určité nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích jsou pochopitelné, a to

s ohledem na mnohaletý odstup od skutečností, o kterých svědci vypovídali. Přesto společnost považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že navrhovatel se neoprávněným držitelem listinných akcií na majitele stal poté, kdy valná hromada akciové společnosti rozhodla o změně dosavadních akcií na majitele na akcie na jméno a tato změna byla zapsána do obchodního rejstříku. Navrhovatel tvrdil o akciích, které mu jako statutárnímu orgánu předali akcionáři k výměně a které se v důsledku tohoto předání dostaly do jeho dispozice, že se stal jejich majitelem. Současně se jako statutární orgán odpůrkyně následně přičinil o to, že k výměně jemu předaných akcií na majitele za akcie na jméno nedošlo. Poté, co se oprávnění majitelé akcií domáhali jejich výměny nebo vrácení, navrhovatel s nimi přestal komunikovat a fakticky přestal vykonávat funkci předsedy představenstva, která mu zanikla uplynutím doby dne 17.03.2003. Přitom se však již od roku 1999 nekonala žádná valná hromada společnosti, a proto funkční období skončilo i zbývajícím členům představenstva a dozorčí rady. Společnost pokládá v souvislosti se shora uvedeným jednáním navrhovatele za nutné zdůraznit, že po založení obchodní firmy AMRO vložila veškerý svůj majetek do této firmy. Po založení obchodní firmy AMRO, do které byl vložen majetek společnosti, se v podstatě posléze jediným majetkem společnosti stalo 100 % akcií na jméno emitovaných společností AMRO. Shora uvedené jednání navrhovatele tak jednoznačně směřovalo k získání jeho kontroly nad společností AMRO, která byla provozovatelem kasina, a jejíž akcie měly značnou hodnotu. Tvzení, že jednání navrhovatele směřovalo k získání kontroly nad firmou AMRO, svědčí skutečnost, že poté, co se nejen akcie společnosti ALIA, ale i společnosti AMRO a LD DAVOS MK a.s. dostaly do dispozice navrhovatele, ať už jako zaměstnance nebo funkcionáře těchto společností, přestal s ostatními akcionáři zcela komunikovat, přestal vykonávat svou funkci a nesvolával valné hromady, přestože se toho ostatní akcionáři celou dobu domáhali. Pokud navrhovatel poukazuje na to, že listinné akcie společnosti byly obsaženy v účetní evidenci obchodní firmy PRIMAT v roce 1996, pak je zcela nezbytné důrazně upozornit na již jednoznačně prokázanou skutečnost, že se tak stalo za takových okolností, kdy navrhovatel jako místopředseda představenstva této firmy dal neoprávněně až v červnu 1997 pokyn účetní, aby zpětně předělala celou účetní evidenci obchodní firmy PRIMAT za celý rok 1996 a nabytí listinných akcií společnosti tak mohlo být zaúčtováno do roku 1996. Navrhovatel, který v té době byl rovněž předseda představenstva společnosti, přitom dobře věděl, že společnost své vlastní akcie ve svém majetku neměla, proto je v žádném případě nemohla nikdy smluvně převést na obchodní firmu PRIMAT. Společnost je přesvědčena, že neoprávněný pokyn navrhovatele v červnu 1997 k předělání celé účetní evidence obchodní firmy PRIMAT za rok 1996 měl jednak zakrýt převod akcií společnosti od jejich nevlastníka a zároveň zakrýt, že smlouva, dle přesvědčení společnosti právně zcela irrelevantní, mezi společností a obchodní firmou PRIMAT vyhotovená navrhovatelem v písemné podobě byla antidatována, a to před 01.07.1996. Antidatování neplatného smluvního ujednání navrhovatelem pak mělo zabránit všem důsledkům vyplývajícím pro všechny subjekty, které figurovaly jako smluvní strany ve smluvních ujednáních mezi společností a obchodní firmou PRIMAT a následně touto firmou a navrhovatelem, z ustanovení § 196a obchodního zákona.

6. Soud prvního stupně měl v dané věci za zjištěný a prokázaný skutkový stav, který popsal následovně. Společnost vznikla dne 29.07.1991 zápisem do obchodního rejstříku na základě zakladatelské smlouvy ze dne 15.07.1991. Navrhovatel byl od počátku statutárním orgánem, od 26.10.1999 do 14.06.2006 byl zapsán v obchodním rejstříku jako předseda představenstva. Základní kapitál společností činí ode dne vzniku společnosti 3.000.000,- Kč a rozdělen je na 60 akcií o nominální hodnotě 50.000,- Kč původně na majitele, dne 26.10.1999 byla do obchodního rejstříku zapsána forma akcií na jméno a jejich listinná podoba. Valná hromada společnosti rozhodla o změně formy akcií dne 17.12.1997 a soudem jmenované představenstvo zveřejnilo v Obchodním věstníku č. 18/01 výzvu všem akcionářům k výměně akcií. Zakladateli společnosti s povinností splatit základní kapitál byli MUDr. Jaroslav Bakstein (50.000,-Kč), PhDr. Jaromír Boháč (50.000,- Kč), RNDr. Stanislav Doležal (50.000,- Kč), Rostislav Grossmann (50.000,- Kč), Ing. Jan Hátle (1.100.000,- Kč), František Hromada (50.000,- Kč), Ing. Vlastimil

Jirásek (100.000,- Kč), JUDr. Ladislav Kubíček (1.250.000,- Kč, přičemž všechny akcie upsal jménem a na účet klienta Ing. Václava Moravce), RNDr. Lumír Novák (100.000,- Kč), Ing. Václav Smek (50.000,- Kč) a RNDr. Pavel Vanoušek (50.000,- Kč); tím byl dán okruh akcionářů po vzniku společnosti. Podle protokolu o vydání akcií převzali PhDr. Jaromír Boháč akcii 0001, Rostislav Grossmann akcie 0002-0004, RNDr. Lumír Novák akcie 0005 a 0006, Ing. Václav Smek akcii 0007, RNDr. Pavel Vanoušek akcii 0008, Ing. Jan Hátle akcie 0009-0019, 0021, 0050, 0052-0060, MUDr. Jaroslav Bakstein 0020, Ing. Vlastimil Jirásek akcie 0022 a 0023, JUDr. Ladislav Kubíček akcie 0024-0048, František Hromada akcii 0049 a RNDr. Stanislav Doležal akcii 0051.

7. Z protokolu o vydání akcií na majitele společnosti ALIA a z přehledu o vydaných akciích na majitele této společnosti soud zjistil, že po vzniku společnosti převzal akcie 0005 a 0006 dne 17.03.1994 RNDr. Lumír Novák, akcii 0007 převzal dne 17.03.1994 Ing. Václav Smek, akcie 0009 – 0011 a 0014 – 0016 převzal dne 17.03.1994 Ing. Jan Hátle, akcie 0024 – 0048 převzal dne 29.03.1994 JUDr. Ladislav Kubíček a akcii 0052 převzal dne 30.03.1994 Ing. Jan Hátle. Z potvrzení JUDr. Ladislava Kubíčka ze dne 19.01.2001 soud zjistil, že JUDr. Ladislav Kubíček zajistil úpis 25 ks předmětných akcií společnosti ALIA na základě příkazní smlouvy svým jménem na účet Ing. Václava Moravce. Po vydání akcií je Ing. Moravcovi předal. Ing. Václav Moravec ve své svědecké výpovědi potvrdil, že peníze na nákup akcií dostal JUDr. Kubíček od něho a byly tedy splaceny.
8. Z přehledu splacení základního kapitálu společnosti podepsaného navrhovatelem z titulu funkce ředitele společnosti ALIA soud zjistil, že základní kapitál společnosti byl splacen vklady jednotlivých fyzických osob uvedených v přehledu, kdy RNDr. Lumír Novák upsal a splatil akcie za 100.000,- Kč, Ing. Václav Smek upsal a splatil akcii v nominální hodnotě 50.000,- Kč, Ing. Jan Hátle upsal a splatil akcie za celkem 1.100.000,- Kč a JUDr. Ladislav Kubíček upsal akcie za celkem 1.250.000,- Kč. Jedná se o listinu, která byla předložena rejstříkovému soudu spolu s výpisy z bankovních účtů jako doklad o splacení akcií společnosti. Soud neměl důvod pochybovat o pravdivosti této listiny a pokládat ji za pracovní dokument navrhovatele, jak navrhovatel argumentoval při jednání dne 14.06.2013.
9. Z potvrzení ze dne 07.07.2004 vydané společností ALIA k žádosti Policie ČR, které je založené ve spisu Policie ČR č.j. ČVS: KVZC-291/20-2001, dle soudu vyplývá, jakým způsobem uvedení zakladatelé upsali základní kapitál akciové společnosti v celkové výši 3 mil. Kč, což odpovídá účetním dokladům s tím, že po splacení základního kapitálu byly upisovatelům v roce 1994 vydány akcie akciové společnosti ALIA předávacím protokolem proti podpisu. Ing. Janu Hátlemu bylo předáno dne 05.04.1994 proti podpisu 10 akcií č. 0051-0060. JUDr. Ladislavu Kubíčkovi bylo předáno dne 29.03.1994 proti podpisu 25 ks akcií č. 0024-0048. Vlastnímu vydání akcií předcházela kontrola ze strany představenstva akciové společnosti ALIA, zda upsaný kapitál byl skutečně splacen a kontrola ze strany dozorčí rady akciové společnosti. Skutečnost, že základní kapitál byl splacen, byla prokázána a doložena účetními doklady obchodnímu rejstříku. Všechny účetní doklady prokazují splacení základního kapitálu, jsou proto uloženy na obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Plzni. Přílohy byly účetní doklady o zaplacení akcií společnosti ALIA, doklady potvrzující vydání akcií společnosti ALIA akcionářům po splacení upsaného kapitálu.
10. Ze sdělení Ing. Vlastimila Jiráška, místopředsedy představenstva ALIA, ze dne 01.09.2004 vyhotoveného k žádosti Policie ČR ve věci č.j. ČVS: KVZC-291/20-2001, dle soudu vyplývá, že v roce 1995 vlastnila společnost ALIA pouze akcie akciové společnosti AMRO, což je doloženo hlavní knihou společnosti a výkazem zisků a ztrát společnosti za rok 1995. V roce 1996 na účtu cenných papírů nedošlo k žádnému pohybu, což je doloženo hlavní knihou společnosti ALIA za rok 1996 a rozvahou společnosti k 31.12.1996. V roce 1997 prodala společnost všechny akcie AMRO, tím účet cenných papírů byl vynulován. Toto je doloženo hlavní knihou ALIA za rok 1997 a hlavní knihou společnosti za květen 1997 a rozvahou k 31.12.1997. Z uvedeného je

zřejmé, že jediné akcie, které společnost ALIA vlastnila, byly akcie AMRO, se kterými v uvedených letech obchodovala. Ing. Jiráskovi jako členovi statutárního orgánu není známo, že by 25 ks akcií ALIA č. 0024 – 0048 nabyla ALIA zpět do svého majetku, proto nemůže doložit žádný právní titul o takovém převodu.

11. Z usnesení Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 22.04.2005 č.j. 1 KZN 2063/2003-100 dle soudu vyplývá, že předmětem trestního oznámení bylo podezření, že nezjištěná fyzická osoba neoprávněně zcizila předmětné akcie č. 0024 – 0048, které v té době měly být v majetku společnosti ESTOR. Aby ovšem takovéto zcizení bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, bylo nezbytné, aby toto zcizení bylo protiprávní a aby si osoba takto jednající této protiprávnosti také byla vědoma a byla s ní přinejmenším srozuměna. Posledním prokázaným faktickým držitelem těchto cenných papírů byl navrhovatel, který měl část těchto akcií (označené č. 0026-0048) nabýt do svého vlastnictví od společnosti PRIMAT na základě kupní smlouvy ze dne 02.01.1997 za částku 1.200.000,- Kč. Způsob, jakým společnost PRIMAT tyto akcie získala a od koho, se v tomto řízení nepodařilo prokázat bez důvodných pochybností, zejména vzhledem k absenci dokladu o jejich nabytí. Nelze proto ani určit konkrétní fyzickou osobu, která měla nejdříve dne 10.10.2000 předmětné akcie v té době již vlastněné společností ESTOR úmyslně protiprávně zcizit. Lze vycházet z toho, že uvedené akcie Ing. Václav Moravec skutečně převzal od JUDr. Ladislava Kubíčka, který je na jeho účet upsal při založení této akciové společnosti poté, co je JUDr. Ladislav Kubíček po jejich splacení dne 29.03.1994 proti podpisu převzal od JUDr. Pavla Douchy, zástupce společnosti ALIA. Ing. Václav Moravec pak tyto akcie měl fyzicky uložit do kovové skříně opatřené zámekem, která se nacházela v kanceláři v místě sídla společnosti Bobr, a.s., přičemž k nim měli přístup akcionáři společnosti Bobr, a.s., účetní a jiné osoby, na nichž měla společnost Bobr, a.s. majetkovou účast, přičemž podle zjištění policejního orgánu se provedeným šetřením nepodařilo zjistit konkrétní osobu, která s těmito akciemi (resp. listinami, které tyto akcie představovaly) dále fakticky nakládala. V daném případě se jednalo o listinné akcie na majitele, tedy o cenné papíry převoditelné pouhým předáním – tradicí. Tato skutečnost je pro posouzení věci významná, neboť okolnost, že předmětné akcie byly volně přístupné blíže nespecifikovanému okruhu osob, měla za následek vytvoření prostoru pro případné zcizení těchto akcií a tím i ke vzniku pochybností o jejich skutečném majiteli. Přitom k takovémuto zcizení mohlo docházet i opakovaně. Ten, na koho byl listinný cenný papír převáděn, mohl se stát jeho majitelem i tehdy, jestliže převodce neměl právo tento cenný papír převádět, ledaže nabyvatel věděl nebo musel vědět, že převodce toto právo v době převodu neměl, přičemž v pochybnostech bylo nutno dobrou víru předpokládat, jak v roce 1995 vyplývalo a i nyní stále vyplývá z § 20 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů.
12. Ze zápisu z řádné valné hromady společnosti ALIA ze dne 13.05.1996 soud zjistil, že valná hromada rozhodla o prodeji akcií společnosti AMRO o nominální hodnotě po 100.000,- Kč za kupní cenu 200,- Kč za akcií akcionářům společnosti ALIA v závislosti na počtu akcií společnosti ALIA, které vlastní, v poměru 1 akcie AMRO na 2 akcie společnosti ALIA. Z tohoto zápisu z valné hromady nevyplývá, že by akcionáři společnosti ALIA měli v důsledku koupě akcií společnosti AMRO pozbýt vlastnictví akcií ALIA. Naopak z prvního odstavce na straně 8 zápisu vyplývá záměr, že se akcionáři společnosti ALIA stanou současně akcionáři společnosti AMRO. Podle třetího odstavce na této straně zápisu každý takový akcionář měl o koupi akcií AMRO požádat do 31.12.1997 a do 31.12.1998 měl zaplatit částku 49.800,- Kč.
13. Z kupních smluv uzavřených na straně kupujícího navrhovatelem a na straně prodávajícího dne 10.02.1998 RNDr. Lumírem Novákem, dne 27.01.1998 Ing. Václavem Smekem, dne 27.01.1998 Ing. Janem Hátlem, dne 11.03.1999 JUDr. Václavem Svatkem a dne 10.02.1998 Zbyňkem Illkem soud zjistil, že byla mezi smluvními stranami uzavřena dohoda o prodeji jedné poloviny nebo v některých případech jedné či jedné a půl akcie společnosti AMRO o nominální hodnotě 100.000,- Kč za úplaty odpovídající výši nominální hodnoty příslušného počtu akcií společnosti AMRO. Ve smlouvách není jediná zmínka o akciích společnosti ALIA. Slyšení svědci potvrdili

pravost svých podpisů na předmětných kupních smlouvách. Ovšem pokud jde o kupní smlouvy, kde prodávajícím je společnost ALIA a kupujícími jsou jednotlivé slyšené fyzické osoby spolu s navrhovatelem, a jejichž předmětem je prodej 1 ks akcie společnosti AMRO o nominální hodnotě 100.000,- Kč za cenu 200,- Kč, svědci shodně uvedli, že tato smlouva neobsahuje jejich podpis. Pokud jde o další obsah těchto listin, je významné, že odkazují na rozhodnutí valné hromady ze dne 13.05.1996, a ani v těchto listinách není jediná zmínka o tom, že by osoby, které měly podle těchto smluv nabýt vlastnické právo k akciím společnosti AMRO, měly pozbýt vlastnictví k akciím společnosti ALIA. Vlastnictvím akcií společnosti ALIA je v těchto listinách pouze odůvodňována legitimace k nákupu akcií společnosti AMRO.

14. JUDr. Václav Svatek ve své svědecké výpovědi potvrdil, že 1 akcii zakoupil od Ing. Jana Hátleho, kterou od jejího převzetí v roce 1994 až do předání v roce 1997 k výměně měl u sebe, akcii k výměně předal navrhovateli. Ing. Jan Hátle potvrdil, že upsal celkem 21 akcií, byla to čísla od 9 do 19 a potom nějaká čísla kolem 50. Kromě 3 akcií akcie prodal, mimo jiné se jednalo o JUDr. Svatka. Z úředního záznamu ze dne 30.08.2004 sepsaného Policií ČR č.j. ČVS: KVZC-291/2001 přitom vyplývá, že v rámci podaného vysvětlení JUDr. Václav Svatek potvrdil, že zakoupil akcii č. 52 od Ing. Jana Hátleho. K tvrzení navrhovatele, že akcii ALIA č. 0025 měl získat v roce 1998 ze společnosti PRIMAT, vypověděl, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Akcii ALIA č. E 0025 nikdy nenabyl.
15. Z notářského zápisu sepsaného dne 23.10.2000 Mgr. Ivou Pánkovou, kterým byl osvědčen průběh valné hromady společnosti ALIA, mimo jiné vyplývá, že Ing. Moravec uvedl, že JUDr. Kubíčkovi předal peníze na nákup akcií společnosti, JUDr. Kubíček nějaké akcie koupil pro sebe, ostatní pro Ing. Moravce. Tyto akcie pak Ing. Moravec prodal společnosti ESTOR. Navrhovatel uvedl, že společnost SENZO dala úvěr akcionářům společnosti na nákup akcií společnosti, tento úvěr od SENZA převzala PRIMAT a protože akcionáři nezaplatili úvěr, získala akcie společnosti společnost PRIMAT. K tomu JUDr. Doucha uvedl, že PRIMAT má akcie společnosti řádně zaúčtované ve svém majetku. Tyto akcie byly prodány a fakticky předány navrhovateli, který za ně zaplatil. Následně JUDr. Doucha uvedl, že není vyřešena otázka kolem 25 ks akcií společnosti, které na jedné straně má vlastnit společnost ESTOR a na druhé straně ty samé akcie má vlastnit navrhovatel. Tento spor nelze vyřešit na místě, nejsou zde k dispozici potřebné doklady a není zde přítomen JUDr. Kubíček, kterého se tento spor zejména týká. Je pravdou, že JUDr. Kubíček měl v držení akcie společnosti a je třeba zjistit, co se s těmito akciemi dělo dále.
16. Ve vazbě na dopis společnosti ESTOR společnosti ALIA ze dne 23.03.2001 se žádostí o výměnu akcií společnosti č. 024-048 soud zjistil, že kupní smlouvou o převodu cenných papírů ze dne 14.06.2000 uzavřenou mezi Ing. Václavem Moravcem a společností EGRES byly prodány akcie společnosti ALIA č. 024-048 v nominální hodnotě 50.000,- Kč za 1 ks akcie. Kupní smlouvou ze dne 10.10.2000 uzavřenou mezi společností EGRES jako prodávající a společností ESTOR jako kupujícími byly tyto akcie prodány za dohodnutou cenu 1.250.000,- Kč. Ing. Václav Moravec ve svém čestném prohlášení však mimo jiné uvedl, že 25 ks akcií akciové společnosti ALIA č. 0024-0048 na majitele nikdy smluvně na navrhovatele nepřevedl ani platně nepřevedl na žádnou třetí fyzickou nebo právnickou osobu. Ve své svědecké výpovědi v tomto řízení k tomu uvedl, že se akcie snažil prodat společnosti EGRES, v té době již akcie u sebe neměl a převod byl neplatný. Ani převod na společnost ESTOR neproběhl, protože akcie nebyly předány a úplata byla kupujícímu vrácena. K prodeji akcií společnosti PRIMAT navrhovateli nemohlo nikdy dojít, protože on akcie této společnosti neprodal ani nepředal.
17. Ze zápisu z jednání představenstva akciové společnosti ALIA ze dne 01.06.2001 DLE soudu mimo jiné vyplývá, že došly žádosti o výměnu akcií, konkrétně žádost na výměnu akcií č. 0024-0048 a 0056 společnosti ESTOR, termín výměny 01.06.2001 v 10:00 hod. Z důvodu, že dosud nebyl kooptován nový člen představenstva, byla výměna akcií posunuta do vyřešení kooptace nového člena.

18. Soud dále zjistil z předmětných sporných akcií na majitele (navrhovatel předložil k nahlédnutí jejich originály), že navrhovatel má v držení akcie na majitele společnosti ALIA s čísly 0005, 0006, 0007, 0009, 0010, 0011, 0014, 0015, 0016, 0024, 0025, 0026, 0027, 0028, 0029, 0030, 0031, 0032, 0033, 0034, 0035, 0036, 0037, 0038, 0039, 0040, 0041, 0042, 0043, 0044, 0045, 0046, 0047, 0048, 0052. Jedná se vesměs o akcie o nominální hodnotě 50.000,- Kčs s datem podpisu akcií předsedou a místopředsedou představenstva 02.09.1991.
19. Z výsledku svědků RNDr. Lumíra Nováka, Ing. Václava Smeka, Ing. Jana Hátleho, JUDr. Václava Svatka, Zbyňka Illka, Ing. Václava Moravce, JUDr. Ladislava Kubička soud zjistil, že navrhovatel drží předmětné akcie společnosti ALIA na majitele proto, že mu byly předány k výměně za akcie na jméno. Na důvodech držby předmětných akcií navrhovatelem se všichni svědci shodli. Všichni popřeli, že by navrhovateli akcie darovali či prodali. Shodně uvedli, že navrhovatel jim akcie nevrátil a ani je nevyměnil. Stejně byl skutkový děj popsán v písemných prohlášeních Ing. Václava Moravce, Zbyňka Illka, JUDr. Václava Svatka, Ing. Václava Smeka, RNDr. Lumíra Nováka, RNDr. Pavla Vanouška a Ing. Jana Hátleho.
20. Soud dále poukázal na řízení tímto soudem vedené pod sp.zn. 43 Cm 141/2001, ve kterém se JUDr. Václav Svatek spolu s ostatními žalobci žalobou vůči navrhovateli domáhal vydání akcií, mimo jiné akcie č. 0052 v nominální hodnotě 50.000,- Kč. Rozsudkem soudu ze dne 20.04.2004 č.j. 43Cm 141/2001-71 byla žaloba na vydání akcií z důvodu nedostatku věcné pasivní legitimace zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud mimo jiné zkonstatoval, že mezi účastníky je nesporné, že akcie, které jsou předmětem žaloby, vlastnili žalobci ke dni jejich předložení akciové společnosti ALIA a nesporné je i konání valné hromady dne 17.12.1997 a uveřejnění výzvy v tisku dne 24.04.2001 k předložení listinných akcií k výměně. Sporné mezi účastníky zůstalo to, zda je od nich převzal žalovaný (navrhovatel v tomto řízení) za účelem jejich výměny. Z přednesu žalobce JUDr. Václava Svatka soud zjistil, že správné číslo akcie uvedené v kupní smlouvě je č. 0052, nikoliv jak je v ní uvedeno č. 0025.
21. Dále soud poukázal na řízení tímto soudem vedené pod sp.zn. 48 Cm 67/2008, ve kterém se navrhovatel vůči společnosti ALIA domáhal určení neplatnosti valné hromady, vydání akcií na jméno navrhovatele a vydání opisu seznamu všech akcionářů ALIA. Usnesením soudu ze dne 31.05.2010 č.j. 48 Cm 67/2008-151 bylo rozhodnuto o tom, že usnesení valné hromady společnosti pojatá do notářského zápisu ze dne 17.04.2008 č.j. NZ 120/2008, N 134/2008 Mgr. Ivy Pánkové, notářky v Chebu, jsou neplatná, společnost je povinna vydat navrhovateli 12 ks listinných akcií společnosti znějících na navrhovatelovo jméno o jmenovité hodnotě jednotlivé akcie 50.000,- Kč oproti předložení 12 ks listinných akcií odpůrce č. 1, 2, 3, 4, 17, 18, 19, 20, 49, 50, 51 a 57 na majitele o jmenovité hodnotě jednotlivé akcie 50.000,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení, dále že společnost je povinna vydat navrhovateli opis seznamu všech svých akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí se mimo jiné podává, že k navrhovatelově aktivní legitimaci byla v řízení slyšena řada svědků (Ing. Moravec, RNDr. Novák, Svatek, Ing. Smek, Illek, JUDr. Doucha, Ing. Hátle, RNDr. Vanoušek a Ing. Vrba), čtena byla také výpověď svědkyně Mišovské ze spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 44 Cm 117/2001. Všichni slyšení svědci shodně popsali předchozí pokusy o výměnu akcií tak, že svoje akcie předali k výměně navrhovateli, který v tu dobu zastával významné funkce ve společnosti či v jejím představenstvu. Všichni popřeli, že by akcie byly navrhovateli předány za jiným účelem než k výměně, že by mu je darovali či prodali. Navrhovatel jim však již nikdy nevydal tyto akcie zpět a nevydal jim ani vyměněné akcie na jméno. K vydání akcií na jméno došlo až po dohodě se společností, které doložili způsob, jakým akcie pozbyli s tím, že nikdy nové nedostali. Podle svědků se tento děj týkal konkrétně mimo jiné akcií č. 24-48 u akcionáře Moravce a č. 52 u akcionáře Svatka. Stejný skutkový děj byl poté popsán také v písemných prohlášeních uvedených akcionářů. Dále byly k důkazu provedeny rozsudky zdejšího soudu sp.zn. 44Cm 117/2001, 43Cm 141/2001, kupní smlouva ze dne 20.05.1999, notářské zápisy

NZ 103/2000 a NZ 516/1997, avšak žádná z těchto listin nepřinesla zjištění o tom, že by navrhovatel řádně nabyl akcie mimo jiné č. 24-48 a 52. Tato zjištění nevyplývala ani z přehledu o vydaných akciích při vzniku společnosti, podle něhož akcie č. 24-48 byly upsány JUDr. Kubíčkem a u akcií č. 50–60 nebylo uvedeno jméno upisovatele. Proto byl navrhovatel vyzván k prokázání řádného nabytí akcií, mimo jiné akcií č. 24-48 a 52, nato navrhovatel vzal ohledně těchto akcií svůj návrh zpět a soud řízení o vydání těchto akcií zastavil. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 05.10.2011 č.j. 14 Cmo 334/2010-204 bylo změněno usnesení zdejšího soudu ze dne 31.05.2010 č.j. 48 Cm 67/2008-151 tak, že se návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti osvědčené notářským zápisem ze dne 17.04.2008 NZ 120/2008 a N 134/2008 sepsaným Mgr. Ivou Pánkovou, notářkou v Chebu zamítá, výrok II. usnesení soudu prvního stupně se zrušuje a v tomto rozsahu se řízení zastavuje, protože navrhovatel vzal tuto část návrhu, týkající se povinnosti společnosti vydat mu akcie zpět, za to, že mu společnost předala nově emitované akcie znějící na jeho jméno o jmenovité hodnotě 50.000,- Kč dne 11.06.2010.

22. Dle tvrzení navrhovatele z jeho procesního postupu v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 48 Cm 67/2008, kdy byl jím částečně vzat návrh na vydání akcií zpět, nelze bez dalšího dovozovat jakékoliv vzdání se práva v hmotněprávním smyslu. Dle názoru navrhovatele jsou klíčové závěry uvedené v usnesení zdejšího soudu sp.zn. 48 Cm 67/2008-151 ze dne 31.05.2010, a sice, že v řízení nebylo vyvráceno navrhovatelovo vlastnictví 12 ks akcií „odpůrce“. Společnost pro navrhovatele nestanovila dodatečnou přiměřenou lhůtu pro výměnu akcií a nezveřejnila ji způsobem určeným pro svolání valné hromady. Vzhledem k tomu, že společnost porušila ustanovení § 214 odst. 1 obchodního zákoníku a neprovedla řádnou výměnu akcií, soud vyhověl navrhovatelově požadavku a uložil společnosti vydat navrhovateli listinné akcie na jméno, a to oproti předložení listinných akcií na majitele. Uvedené závěry potvrzují právní názor navrhovatele, že břemeno tvrzení a důkazní břemeno stran údajného neoprávněného nabytí akcií navrhovatelem tíží společnost. Ke svému tvrzení navrhovatel předložil výzvu odpůrce ze dne 01.06.2010, záznam o průběhu výměny a předání akcií na jméno ze dne 11.06.2010, protokol o výměně a předání akcií na jméno ze dne 11.06.2010.

23. Dále soud poukázal na řízení tímto soudem vedené pod sp.zn. 44 Cm 117/2001, v rámci kterého se žalobce - společnost ESTOR proti žalovanému – navrhovateli v tomto řízení domáhala vydání 25 ks akcií na majitele (doručitele) společnosti ALIA označených čísly 0024-0048. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19.06.2006 č.j. 44Cm 117/2001-156 byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění svého rozhodnutí soud uvedl, že zjistil, že na základě kupní smlouvy o převodu cenných papírů uzavřené mezi prodávajícím EGRES a ESTOR došlo k prodeji 25 ks akcií akciové společnosti ALIA znějících na jméno v nominální hodnotě 50.000,- Kč za 1 ks akcie označených pod č. 024-048 s tím, že podle odstavce III. této smlouvy se akcie nacházejí u společnosti ALIA za účelem jejich výměny z důvodu změny formy akcií z listinných na majitele na listinné na jméno dle rozhodnutí valné hromady z 26.10.1999. Soud dále zjistil, a to z kupní smlouvy o převodu cenných papírů ze 14.06.2000, že akcie, jež jsou předmětem tohoto sporu, nabyla na základě této smlouvy společnost EGRES, a to od Ing. Václava Moravce. Z potvrzení vydaného advokátem JUDr. Ladislavem Kubíčkem ze dne 19.01.2001 soud zjistil, že JUDr. Kubíček potvrdil, že na základě příkazní smlouvy zajistil upsání 25 ks akcií akciové společnosti ALIA, které předal Ing. Václavu Moravcovi. JUDr. Kubíček potvrdil převzetí získaných akcií na listině s číslem označení bez další identifikace. Z vyjádření místopředsedy představenstva Ing. Jiráska ze dne 07.09.2004 společnosti ALIA soud zjistil, že společnost vlastní akcie nikdy neměla. Tato skutečnost dále vyplývá i z dopisu společnosti ALIA adresovaného Policii ČR z 01.09.2004. Situace je doložena i hlavní knihou společnosti ALIA z prosince 1995 až prosince 1997. V rámci řízení byly provedeny i účastnické výpovědi, zároveň výslechy svědků, a to Ing. Lindy, JUDr. Douchy, Ing. Vrby a Anny Mišovské, účetní společnosti PRIMAT. Z uvedených výpovědí soud zjistil, že akcie, jež byly předmětem sporu, existovaly, že byly uloženy od doby jejich získání

Ing. Moravcem v kanceláři a.s. BOBR a že tam byly i v době uzavření kupní smlouvy dne 10.10.2000. Ze svědecké výpovědi Ing. Vrby a účetní Anny Mišovské vyplynulo, že v případě kupní smlouvy ze dne 02.01.1997 byla tato transakce zaúčtována do společnosti PRIMAT dle pokynu navrhovatele bez příslušných podkladů. Tuto skutečnost potvrdil ve své svědecké výpovědi i JUDr. Doucha, který neobjasnil nabytí akcií společnosti ALIA do společnosti PRIMAT průkazným způsobem. Po zhodnocení těchto zjištění dospěl soud v uvedeném řízení k závěru, že na straně společnosti ESTOR není dána věcná aktivní legitimace, neboť kupní smlouva uzavřená dne 10.10.2000 mezi ní a společností EGRES se týká akcií na jméno s číselnou řadou 024-048. Soud má za to, že ani kupní smlouva mezi společností PRIMAT a navrhovatelem v tomto řízení není úkonem, ze kterého by bylo možno dovozovat vlastnické právo k akciím, jež jsou předmětem sporu, když se jedná o akcie na jméno s číselným označením E0026-0048 a 0050. Předložené originály akcií akciové společnosti ALIA však obsahují číselné označení bez uvedeného písmena E, tj. 0026..., a jedná se o akcie na majitele. Soud má za prokázané, že společnost ALIA při svém vzniku měla základní kapitál ve výši 3 mil. Kč, který byl rozvržen na 60 akcií znějících na majitele se jmenovitou hodnotou 1 akcie 50.000,- Kč. Dne 26.10.1999 byla zapsána změna akcií na majitele na 60 ks na jméno ve jmenovité hodnotě 50.000,- Kč v listinné podobě. Výměna akcií, ke které byli akcionáři společnosti ALIA vyzváni na jaře v roce 2001, neproběhla. Soud neuvěřil svědeckým výpovědím, ze kterých vyplývá, že svědkové viděli akcie při podpisu zmíněných kupních smluv, když tyto smlouvy obsahují nepřesné údaje a týkají se nejen jiného druhu akcií, ale nejsou totožné, ani pokud jde o číselné označení.

24. Anna Mišovská podávala vysvětlení i v rámci šetření Policie České republiky, v rámci kterého potvrdila, že účtovala pouze dle pokynů navrhovatele. JUDr. Doucha v rámci podání vysvětlení před Policií ČR potvrdil, že 24 ks akcií ALIA bylo zaúčtováno do majetku akciové společnosti PRIMAT tak, že PRIMAT uhradila SENZO pohledávku za ALIA, tím došlo k postoupení této pohledávky přímo na PRIMAT, která na vyrovnání této pohledávky převzala od společnosti ALIA zmíněných 24 ks akcií ALIA. 24 ks akcií společnosti ALIA bylo uloženo v kanceláři sousedící s jeho kanceláří na adrese Cheb, Svobody 30 v kovové skříni opatřené zámek spolu s dalšími akciemi.
25. Z výsledku JUDr. Pavla Douchy provedeného k pokynu vrchního soudu mimo popisu postupu při upisování akcií, které jsou nadále předmětem sporu, dále vyplynulo, že převod akcií ze společnosti na PRIMAT nebyl možný, společnost nebyla jejich majitelem z toho důvodu, že akcie byly vydány tomu konkrétnímu upisovateli, v tomto případě to byl JUDr. Kubíček, který je předal tomu, kdo jej zmocnil, neví o tom, že by se akcie dostaly zpět do majetku společnosti. Společností PRIMAT tím pádem nemohly být akcie ani převedeny dále, pokud byla uzavřena smlouva, byla uzavřena s nevlastníkem těch akcií. Účetnictví společnosti za rok 1996 bylo zmanipulováno navrhovatelem, aby se do něj tyto akcie dostaly, auditorkou bylo pro zmanipulovanost účetnictví, resp. jeho audit za rok 1996, odmítnut.
26. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti PRIMAT a společnosti ALIA dle soudu vyplývá, že navrhovatel byl v orgánech obou společností současně.
27. Navrhovatel k doložení svého tvrzení, že mezi výpověďmi svědků, kteří byli slyšeni v tomto řízení, panují zásadní rozpory, označil k důkazu listiny ze spisů vedených u zdejšího soudu v předcházejícím období, rovněž i spis Policie ČR. Z navrhovatelem předložené rozvahy společnosti k 31.12.1993 vyplývá v řádce 44 – Pohledávky ke společníkům a sdružení, že je v minulém období uvedena částka 1.301.000,- Kč. Tvrzení navrhovatele, že půjčka společnosti SENZO byla zaúčtována jako platba za akcie společnosti, proto následně již tato částka v řádce 44 rozvahy chybí, již z této listiny nevyplývá.
28. Soud dále uvedl, že navrhovatel navrhoval provést řadu dalších důkazů, které soud pro jejich nadbytečnost nepřipustil, neboť bylo nadbytečné provádět důkazy k procesu výměny akcií za situace, kdy v řízení nebylo prokázano, že navrhovatel je oprávněným držitelem předmětných

akcií na majitele. Navrhovatel své tvrzení, že akcie č. 52 měla stejný osud jako akcie č. 51, že akcií č. 52 nabyl od Ing. Vystyda ústně uzavřenou kupní smlouvou, neprokázal, neboť nebylo ani prokázáno, že by akcie č. 52 někdy byla v majetku Ing. Vystyda. K akciím č. 26-48 byl navrhovatel soudem vyzván k předložení originálu kupní smlouvy uzavřené mezi společností PRIMAT jako převodcem a navrhovatelem jako nabyvatelem ze dne 02.01.1997. Navrhovatelem originál této kupní smlouvy předložen nebyl s odůvodněním, že zřejmě byl zanechán v nějakém z předcházejících řízení.

29. Poté soud poukázal na ustanovení § 156 odst. 7 obchodního zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013, dle něhož akcie na majitele je neomezeně převoditelná. Práva spojená s listinnou akcií na majitele vykonává ten, kdo ji předloží nebo ten, kdo prokáže písemným prohlášením osoby, která vykonává úschovu nebo uložení podle zvláštního právního předpisu, že akcie je pro něho uložena podle zvláštního právního předpisu s tím, že již v původním řízení zastával názor, že citované ustanovení § 156 odst. 7 obchodního zákoníku nebrání tomu, aby se v řízení, v němž se navrhovatel domáhá výměny jím předkládaných akcií na majitele za akcie na jméno, soud zabýval tím, zda je navrhovatel skutečně majitelem předmětných akcií. Tento závěr je v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Cdo 901/2000, podle něhož lze z ustanovení § 156 odst. 7 obchodního zákoníku, stejně jako z legitimační funkce akcie jako cenného papíru dovodit pouze to, že akciová společnost není povinna pro účely připuštění účasti akcionáře na valné hromadě zkoumat, zda je konkrétní osoba skutečně majitelem akcií na majitele a takové osobě přizná bez dalšího práva na valné hromadě hlasovat; to však neplatí, jestliže společnost ví nebo je jí prokázáno, že tomu tak není. K tomuto názoru vrchní soud uvedl, že soud prvního stupně správně požadoval po navrhovateli, aby tvrdil právní skutečnost, na základě níž předmětné akcie nabyl (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1195/07), navrhovatel ani netvrdí, že by upsal akcie při založení společnosti; potom mohl nabýt vlastnické právo k akciím jen způsobem, s nímž zákon spojuje přechod či převod akcií, tato úvaha soudu prvního stupně je správná. Navrhovatel sice oponoval tím, že v řízení je zcela nepřiléhavě absolutizováno uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu, které nečiní možnost obchodní korporace zpochybnit vlastnictví akcionářem držících akcií bezbřehou, ale podmiňuje ji absencí dobré víry společnosti ohledně této skutečnosti. Pokud společnost v minulosti vydala navrhovateli za vyměněné akcie nové akcie společnosti na jméno, logicky o jeho vlastnickém titulu k těmto akciím nemohla pochybovat. Jednání společnosti je v tomto ohledu zcela zjevně účelové a nepřísluší mu poskytnout právní ochrany. Společnost musí své důvodné pochybnosti prokázat. Za tohoto stavu tak není naplněna hypotéza, kterou rozhodnutí Nejvyššího soudu podmiňuje možnost společnosti zpochybnit vlastnické právo akcionáře držícího akcie na majitele. K uvedenému soud toliko podotknul, že je vázán názorem vrchního soudu jako soudu odvolacího. Skutečnost, že v minulosti společnost vydala navrhovateli za vyměněné akcie nové akcie na jméno společnosti, nemůže být bez dalšího vztažena i na výměnu akcií, které jsou předmětem tohoto řízení, a nelze dospět k závěru, že by společnost postupovala zcela svévolně a účelově. V rámci řízení společnost vyvrátila tvrzení navrhovatele o nabytí akcie č. 0052 od Ing. Vystyda, stejně tak nabytí akcií č. 0026-0048 kupní smlouvou se společností PRIMAT, kdy dokládala své tvrzení, že nikdy ve svém majetku neměla své vlastní akcie a nemohla je proto převádět. Bylo na navrhovateli, který tvrdil, že je vlastníkem uvedených akcií na majitele, aby unesl důkazní břemeno k prokázání tohoto tvrzení. Ačkoliv dle ustanovení § 120 odst. 2 o.s.ř. je toto řízení vedeno zásadou vyhledávací a nikoliv projednací, pokračoval soud prvního stupně, bylo v první řadě na navrhovateli, který byl v tomto směru soudem opakovaně poučován, aby označil relevantní právní skutečnosti, ze kterých své vlastnické právo dovozuje, způsobem, tak jak uvedl odvolací soud, a zejména, aby tato svá tvrzení prokázal. Obsáhlá podání navrhovatele či jím zpracovaný přehled označený jako Akcie ALIA soud hodnotil toliko jako doplnění skutkových tvrzení. Navrhovatel předmětné akcie na majitele neupsal a musel by tedy nabýt vlastnické právo k akciím odvozeným způsobem vyplývajícím z § 13 odst. 1 a § 17 odst. 1 zák. č. 591/1992 Sb., o cenných papírech. Žádné jednání, které by naplnilo skutkovou podstatu uvedených ustanovení zákona o cenných papírech, zjištěno nebylo.

Dle ustanovení § 13 odst. 1 zák. č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, smlouva o úplatném převodu cenných papírů se řídí úpravou kupní smlouvy v obchodním zákoníku, pokud z tohoto zákona nebo povahy věci nevyplývá něco jiného. K platnosti smlouvy se vyžaduje, aby v ní byly určeny převáděné cenné papíry a jejich kupní cena. Podle ustanovení § 17 odst. 1 tohoto zákona k převodu listinného cenného papíru dochází jeho předáním nabyvateli, nestanoví-li zákon nebo dohoda stran něco jiného. Odvolací soud stanovil, aby bylo doplňováno dokazování o navrhovatelem předloženou kupní smlouvu o nabytí akcií od společnosti PRIMAT, ale i o zjištění, týkající se historie těchto akcií, tedy na základě jakého titulu měla společnost PRIMAT převáděné akcie nabýt. Navrhovatel předložil toliko kopii kupní smlouvy se společností PRIMAT ze dne 02.01.1997, jejíž obsah byl společností sporován. Nadto v řízení bylo prokázáno, že společnost PRIMAT se nikdy stát majitelem předmětných akcií nemohla, neboť společnost nikdy ve svém majetku své vlastní akcie neměla a nemohla je tedy společnosti PRIMAT převést. Navrhovatel se nemůže dovolávat dobré víry s poukazem na ustanovení § 20 zákona o cenných papírech, neboť musel vědět jako funkcionář společnosti a zároveň jako funkcionář společnosti PRIMAT, že se ani jedna z těchto společností nestala vlastníkem předmětných akcií, nadto z výpovědi Anny Mišovské shodně i z výpovědi JUDr. Pavla Douchy vyplynulo, že navrhovatel v postavení statutárního orgánu společnosti přikázal provést změnu v účetní evidenci společnosti PRIMAT za období roku 1996, tak aby mohlo být nabytí akcií ALIA zaúčtováno. Způsob, jakým společnost PRIMAT tyto akcie získala a od koho, se nepodařilo zjistit ani v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp.zn. 44 Cm 117/2001 či 48 Cm 67/2008 ani v rámci šetření Policie ČR č.j. ČVS: KVZC-291/20-2001. Již v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 44 Cm 117/2001 soud dospěl k závěru, že kupní smlouva mezi společností PRIMAT a navrhovatelem není úkonem, ze kterého by bylo možno dovozovat vlastnické právo k akciím, jež jsou předmětem sporu, když se jedná o akcie na jméno s číselným označením E0026-0048 a 0050, předložené originály akcií akciové společnosti ALIA však obsahují číselné označení bez uvedeného písmena E, tj. 0026...., a jedná se o akcie na majitele. K nabytí akcie č. 52 koupí od Ing. Vystyda navrhovatel k výzvě soudu odkázal, že byla uzavřena toliko kupní smlouva v ústní podobě. Toto tvrzení však žádným způsobem neprokázal, stejně tak jako v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 48 Cm 67/2008. V tomto řízení bylo prokázáno, že akcie č. 0052 při založení společnosti upsal a převzal zakládající akcionář Ing. Jan Hátle, který ji prodal JUDr. Václavu Svatkovi. Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 43 Cm 141/2001 se JUDr. Václav Svatek domáhal vůči navrhovateli vydání akcie č. 0052 a soudem bylo konstatováno, že mezi účastníky je nesporné, že akcií, která je předmětem žaloby, ke dni jejího předložení společnosti ALIA vlastnil JUDr. Václav Svatek. S odkazem na v předcházející době vedená soudní řízení a na provedené dokazování v tomto řízení soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu ustanovení § 13 odst. 1, § 17 odst. 1 zákona o cenných papírech, tedy uzavření smlouvy alespoň v ústní formě a předání akcií navrhovateli v postavení kupujícího. Pokud navrhovatel poukazyval na rozpory ve výpovědích svědků, již odvolací soud zkonstatoval, že určité nesrovnalosti ve výpovědích svědků jsou s ohledem na mnohaletý odstup jejich výpovědí od skutečnosti, o níž vypovídali, pochopitelné. Navrhovatel neprokázal své vlastnické právo a z něj vyplývající oprávněnou držbu předmětných akcií na majitele. Akcie byly navrhovateli předány za účelem jejich výměny za akcie na jméno. Navrhovatel tak není jejich oprávněným držitelem, proto soud jeho návrh i ve zbývajícím rozsahu zamítl. Dále soud odůvodnil náhradově nákladové výroky II. a III. zásadou úspěchu dle § 148 odst. 1 o.s.ř.

30. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal navrhovatel včasné odvolání. V odvolání vytkl nalézacímu soudu, že chybně na daný případ aplikoval dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (v jiné věci) a v důsledku toho nepatřičně rozvinul přezkum vlastnictví akcií držených navrhovatelem. Tím došlo k porušení zásady rovnosti stran, kdy de facto v řízení byly řešeny takové otázky, jako by se jednalo o spor mezi akcionáři „odpůrkyně“. Přitom ovšem nalézací soud pominul skutečnost, že tímto přístupem ve svém důsledku nedůvodně zvýhodnil oproti

navrhovatelé ty osoby, které se neoprávněně ujaly vedení „odpůrkyně“ a její nově jmenované představenstvo. Dále navrhovatel vytkl nalézacímu soudu, že vyloučil na straně navrhovatele existenci dobré víry ve smyslu ustanovení § 20 zákona o cenných papírech, ačkoli z provedeného dokazování a zejména z předchozího jednání všech zúčastněných osob (navrhovatele, JUDr. Douchy a dalších domnělých akcionářů) jednoznačně zlá víra u navrhovatele je vyloučena. Naproti tomu soud prvního stupně uvěřil tvrzení, že výměna akcií na majitele za akcie na jméno se údajně měla uskutečnit na základě čestných prohlášení osob, které o sobě tvrdily, že jsou pravými vlastníky předmětných akcií, které ovšem v danou dobu držel a doposud drží navrhovatel. Závěry nalézacího soudu vedou k tomu, že osoby, které akcie nedržely a nevlastnily, legalizovaly svůj protiprávní postup ke znovunabytím akcií odpůrkyně za pomoci čestných prohlášení a nepravdivých svědeckých výpovědí (ty se podstatným způsobem vzájemně rozcházejí a v neposlední řadě odporují dalším důkazům obsažených v soudním spise). Pro účely náležitého přezkumu závěrů napadeného rozsudku a hodnotících úvah nalézacího soudu je odvolatel přesvědčen, že je zapotřebí předně vyjít z provedeného dokazování, které se týkalo vývoje původního podnikatelského záměru o provozování kasina ESTOR v Chebu. Tento podnikatelský plán byl tvořen a odvíjel se následovně:

- počínající idea vytvoření konsorcia Apollo,
- následné založení a vznik společností Alia akciová společnost a AMRO a. s.,
- specifický způsob splacení základního jmění obou těchto společností,
- plnění závazků upisovateli akcií těchto společností,
- vývoj držení akcií obou společností,
- příslušná rozhodnutí orgánů obou společností ohledně jejich akcií,
- průběh a výsledek daňové kontroly u společnosti Alia akciová společnost,
- průběh jednotlivých sporů a jejich výsledky.

31. Soud pochybil, když ve svém rozhodnutí opětovně abstrahoval od komplexu tvrzení tvořících širší kontext a od důkazů označených k prokázání jejich pravdivosti. Přitom soud pominul a správně nezhodnotil změny v postojích, tvrzeních a výpovědích slyšených svědků. Nalézací soud vycházel z nevěrohodných výpovědí svědků navržených „odpůrkyní“. Naproti tomu nalézací soud zcela negoval konstantní postoj a tvrzení navrhovatele. Pro dokreslení a na podporu základních tvrzení navrhovatele ohledně vývoje podnikatelského záměru kasina ESTOR lze poukázat na výpověď svědka JUDr. Douchy ze dne 11.3.2008 ve věci vedené Krajským soudem v Plzni ve věci sp. zn. 49 Cm 89/2003. V této výpovědi svědek JUDr. Doucha jednoznačně potvrdil, že navrhovatel získal předmětné akcie od jiných akcionářů a podrobně popsal související okolnosti takových převodů. Pokud jde o nalézacím soudem posouzení dobré víry navrhovatele při nabytí a držení předmětných akcií, lze odkázat na závěry dřívějšího šetření orgánů činných v přípravném řízení, které jsou vyjádřeny v usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 22.4.2005 ve věci zamítnutí stížnosti proti odložení trestního oznámení společnosti ESTOR, s.r.o. „Předmětem trestního oznámení bylo podezření, že nezjištěná fyzická osoba neoprávněně zcizila předmětné akcie, které v té době měly být v majetku společnosti ESTOR, spol. s r.o. Aby ovšem takovéto zcizení bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, je nezbytné, aby toto zcizení bylo protiprávní a aby si osoba takto jednající této protiprávnosti také byla vědoma a byla s ní přinejmenším srozuměna. Posledním prokázaným faktickým držitelem těchto cenných papírů byl Petr V., který měl část těchto akcií (konkrétně akcie označené č. 0026 až 0048) nabyt do svého vlastnictví od společnosti PRIMÁT, akciová společnost Sokolov, na základě kupní smlouvy ze dne 2.1.1997 za částku 1.200.000,- Kč.“ Podle dříve platné právní úpravy platilo, že ten, na koho byl listinný cenný papír převáděn, mohl se stát jeho majitelem i tehdy, jestliže převodce neměl právo tento cenný papír převádět, ledaže nabyvatel věděl nebo musel vědět, že převodce toto právo v době převodu neměl, přičemž v pochybnostech bylo nutné dobrou víru předpokládat (§ 20 zákona Č. 591/1992 Sb., o cenných papírech). V této souvislosti je zapotřebí objasnit, že navrhovatel nepřikázal provést protiprávní

změnu v účetní evidence, nýbrž řádné zaúčtování majetkové operace (nákup 25 ks akcií společnosti ALIA a.s.). Jak vyplynulo z provedeného dokazování, jediný akcionář a předseda představenstva společnosti Primát akciová společnost Sokolov provedl platbu na společnost SENZO a.s., když jako statutární orgán ředitel společnosti použil v roce 1992 neoprávněně finanční prostředky nejprve ve výši 1.429 tis. Kč na fiktivní půjčku akcionářům JUDr. Kubíčkově 1.229 tis. Kč, ing. Hátlemu 150 tis. Kč a Dr. Doležalovi 50 tis. Kč. Nikdo z nich nepodepsal smlouvu o půjčce, nezaplatil půjčku ani úroky. Teprve na základě upozornění navrhovatele, že je nezákonné používat finanční prostředky společnosti pro soukromé účely, podepsal převodní příkaz na společnost SENZO dne 9. května 1996 na splacení půjčky ve výši 6.518.425,-Kč, úroky ve výši 459.768,- Kč a za nákup akcií ALIA a.s. do té doby protiprávně financované ve výši 1.229.000,- Kč. To, že později akcie společnosti Alia koupil a zaplatil za ně 1.200 tis. Kč v době, kdy nebyl vyřešen sporný případ s Finančním úřadem v Chebu o Částku cca 10 mil. Kč a kdy akcionáři z obavy o své vložené peníze požadovali po žalobci jejich odprodej, jednoznačně dokazuje jeho dobrou víru a zodpovědnost k tomu projektu. Dobrou víru navrhovatele potvrdil svědek JUDr. Doucha při podání vysvětlení na Policii ČR v řízení vedené pod ČVS: KVUC 291/20/2001, kdy mimo jiné uvedl: „Znovu bych chtěl uvést, že smlouvu ze dne 2. 1. 1997, kdy jsem zastupoval PRIMÁT a.s. jako prodávající předmětné akcie spol. ALIA Petru V., jsem uzavíral v dobré víře, že prodané akcie patří společnosti PRIMÁT a.s. a o tom, že tomu tak není, jsem se dozvěděl až následně. Víím, že někdy v červnu roku 1997 byly na popud Petra V. provedeny účetní operace, kterými došlo k zaúčtování akcií do majetku PRIMÁT a.s., vyjádřit by se k tomu mohla účetní Anna M. a Petr V. Domnívám se, že Petr V. byl přesvědčen, že tyto účetní operace provádí v souladu s právním stavem věci, neboť pokud by tuto víru neměl, asi by se na mne jako právníka obrátil. Stejně tak si myslím, že i předmětné akcie kupoval v dobré víře, že společnosti PRIMÁT a.s. patří. Co se týče předání akcií ve vztahu k výše uvedené smlouvě Petru V., došlo k tomu, že jsme akcie překontrolovali, zda jsou na svém místě, kde i nadále zůstaly, fakticky tedy předány byly.“ Konečně je zapotřebí namítnout, že závěr nalézacího soudu o tom, že předmětné akcie byly navrhovateli předány do úschovy, resp. za účelem realizace jejich výměny není založen na přesvědčivých důkazech. Odvolatel z výše uvedených důvodů navrhl, aby Vrchní soud v Praze svým rozhodnutím zrušil v celém rozsahu rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. března 2017, č.j. 42 Cm 187/2010-652, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, eventuálně aby sám rozhodl tak, že se „žalobě“ vyhovuje.

32. K odvolání se vyjádřil též účastník, který neshledal odvolání důvodným a navrhl potvrzení napadeného rozsudku a přiznání práva na náhradu nákladů odvolacího řízení. Poukázal na předchozí kasační rozhodnutí odvolacího soudu a soulad napadeného rozhodnutí s tím, na co uložil odvolací soud soudu prvního stupně se zaměřit v rámci dokazování. Zdůraznil, že pokud jde o akcii č. 0052, o níž navrhovatel tvrdí, že měla stejný osud jako akcie č. 51 a byla nabyta na základě ústní kupní smlouvy od Ing. Vystyda, pak toto tvrzení nebylo prokázáno. Naopak bylo prokázáno, že tato akcie č. 0052 nikdy nebyla v majetku jmenovaného, a že upisovatelem této akcie byl a převzal ji zakládající akcionář Ing. Jan Hátle. Tento akcionář ve své výpovědi ze dne 13.6.2012 před procesním soudem potvrdil, že prodal některou akcii i JUDr. Václavu Svatkově. Téhož dne slyšený JUDr. Václav Svatek potvrdil, že jednu akcii zakoupil od Ing. Jana Hátleho a poté ji na nikoho nepřevedl. Z úředního záznamu ze dne 30.8.2004 sepsaného Policií ČR č.j. ČVS: KVZC-291/20-2001 o podaném vysvětlení s JUDr. Václavem Svátkem bylo sděleno, že od Ing. Jana Hátleho koupil jednu akcii firmy ALIA, akciová společnost, a to číslo 0052. Protože akcie se dostala do majetku JUDr. Václava Svatka, tento se ve věci Krajského soudu v Plzni sp.zn. 43 Cm 141/2001 žalobou domáhal vůči navrhovateli vydání akcie č. 0052. Soud správně zhodnotil tyto důkazy tak, že navrhovatel neprokázal své tvrzení v tom, že uvedená akcie je v jeho majetku. K akciím č. 0026 - 0048 uvedl, že tyto navrhovatel do svého majetku nenabyl. Rozhodně se tak nemohlo stát kupní smlouvou s firmou PRIMÁT, akciová společnost Sokolov, neboť ta předmětné akcie nikdy ve svém majetku neměla. Rozhodně je nemohla nabýt kupní

smlouvou od „odpůrkyně“, neboť ta ve svém majetku své vlastní akcie neměla a ani je mít nemohla, a proto je nemohla převádět. Zcela důvodně soud uzavřel, že navrhovatel se nemůže dovolávat dobré víry s poukazem na ustanovení § 20 zákona o cenných papírech. Navrhovatel jako funkcionář firmy ALIA, akciová společnost věděl, že firma nevlastní vlastní akcie. Proto nemohl provést převod do majetku firmy PRIMÁT, akciová společnost Sokolov. Jestliže byl souběžně i funkcionářem firmy PRIMÁT, akciová společnost Sokolov musel vědět, že k nabytí akcií nedošlo. Ze svědeckých výpovědí Anny Mišovské a JUDr. Pavla Douchy je zřejmé, že navrhovatel v postavení statutárního orgánu firmy PRIMÁT, akciová společnost Sokolov, přikázal provést změnu v účetní evidenci za období roku 1996 tak, aby mohlo být nabytí akcií ALIA zaúčtováno. Z kopie kupní smlouvy mezi navrhovatelem a firmou PRIMÁT, akciová společnost Sokolov, týkající se předmětných akcií, předloženou navrhovatelem v řízení krajského soudu ve věci sp.zn. 44 Cm 117/2001, je patrné, že se týká akcií na jméno s číselným označením E 0026 — 0048. Jde tedy o označení jiných akcií, než které jsou projednávány, a proto tato kupní smlouva neprokazuje nabytí akcií do majetku navrhovatele. Co se týče historie vlastníků akcií č. 0024 až 0048, je patrné z přehledu o vydaných akciích, že po vzniku firmy akcie č. 0024 - 0048 převzal dne 29.3.1994 JUDr. Ladislav Kubíček. Jmenovaný potvrdil, že zajistil úpis 25 ks předmětných akcií na majitele (doručitele) firmy ALIA, akciová společnost, na základě příkazní smlouvy svým jménem na účet Ing. Václava Moravce. Po vydání akcií je Ing. Václavu Moravcovi předal. Ing. Václav Moravec vypověděl, že tyto akcie nikdy nepředvedl ani na navrhovatele ani na firmu PRIMÁT, akciová společnost Sokolov. Navrhovatel neprokázal své vlastnické právo a z něj vyplývající oprávněnou držbu předmětných akcií na majitele. Akcie byly navrhovateli předány za účelem jejich výměny za akcie na jméno. Podle § 156 odst. 2 obchodního zákoníku může práva spojená s předmětnými akciemi mít a uplatňovat pouze oprávněný držitel, jímž navrhovatel není a nikdy nebyl.

33. Vrchní soud v Praze jako odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
34. Podle čl. II bod 2 zákona č. 293/2013, jímž byl s účinností od 1.1.2014 novelizován občanský soudní řád, se pro řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona použije občanský soudní řád ve znění účinném do 31.12.2013. Předmětné řízení bylo zahájeno před 1.1.2014, proto se aplikuje občanský soudní řád ve znění účinném do 31.12.2013.
35. Právní poměry vzniklé přede dnem 1.1.2014 řídí se dosavadními právními předpisy (oddíl I § 3028 odst. 3 přechodných ustanovení zák.č. 89/2012 Sb.), zde občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. (dále obč. zák.) a obchodním zákoníkem č. 513/1991 Sb. (dále obch. zák.).
36. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl dokazování ve zcela dostačujícím rozsahu a podařilo se mu tak v mezích možného zmapovat skutkovou situaci. Vzhledem k tomu, že o jednotlivých rozhodných skutečnostech dostatečně svědčí soudem provedené důkazy – listinné a výslechy svědků, zamítl odvolací soud v rámci odvolacího řízení navrhovatelem navržené doplnění dokazování o jeho účastnický výsledek. Skutkové otázky související se nabýváním akcií, doplnění účetnictví z roku 1996 a zpětné zaúčtování byly vyřešeny na základě souedm prvního stupně provedených důkazů, z nichž tento zjistil potřebné skutečnosti a vyvodil naproti dostatečné a ucelené skutkové závěry. Odvolací soud se zototožnil s tím, že navrhovatel předmětné akcie od společnosti PRIMAT akciová společnost Sokolov nenabyl, když důkaz na základě nichž k tomuto mělo dojít hovoří o akciích označených písmenem E, zatímco akcie společnosti ALIA, akciová společnost takovéto označení neobsahují a neobsahovaly (akcie E0026-0048). Nabyl-li tedy navrhovatel akcie E0026-0048, nenabyl akcie předmětné společnosti ALIA, akciová společnost. Nabytí resp. vlastnění či oprávněná držba předmětných akcií na základě nichž se navrhovatel domáhal vydání akcií tak nebylo prokázáno. Ohledně akcie č. 0052 je odvolací soud zajedno se závěrem soudu prvního stupně o tom, že ke dni předložení akcie společnosti ji vlastnil JUDr. Václav Svatek, pročež ji nemohl zároveň vlastnit navrhovatel. Následné právní jednání resp. právní skutečnost, na základě níž by

předmětnou akci nabyt navrhovatel nebyla v řízení prokázána. Odvolací soud je zajedno jak se skutkovými, tak s právními závěry soudu prvního stupně. Sdílí i závěrečný názor o tom, že navrhovatel v dané věci neprokázal vlastnické právo předmětných akcií či jejich oprávněnou držbu opravňující jej k uplatnění u soudu vzneseného nároku. Akcie byly zjevně navrhovateli předány za účelem jejich výměny za akcie na jméno, protože navrhovatel není jejich oprávněným držitelem. Odvolací soud na závěr doplňuje, že se soud prvního stupně zcela legitimně, oprávněně a správně, vzhledem k tvrzeným nárokům navrhovatele, zabýval tím, zda byl navrhovatel oprávněným držitelem akcií a potažmo tak musel zkoumat i otázky souvisící s nabytím těchto akcií navrhovatelem a nijak tím nevybočil z rámce řízení, jenž je navíc řízením nesporného charakteru ve smyslu § 200e o.s.ř., uplatní se v něm tak i ust. § 120 odst.2 o.s.ř.

37. Z výše uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správný, včetně akcesorických výroků.

38. O náhradě účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud v souladu se zásadou úspěchu ve věci. Podle § 142 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 211 o.s.ř. platí, že jejich náhrada náleží úspěšnému účastníkovi (společnosti). Navrhovatel je tudíž povinen nahradit náklady odvolacího řízení dalšímu účastníkovi – předmětné akciové společnosti. Ty sestávají z odměny advokáta za tyto úkony právní služby – vyjádření ze dne 14.8.2017 a účast na jednání odvolacího soudu dne 1.11.2018, tedy 2 x 13.100,-Kč (13.100,-Kč za jeden úkon právní služby dle § 7 bod 6. a § 8 odst.1 vyhl.č. 177/1996 Sb., dále jen „vyhláška“). Dále je třeba přičíst paušální náhradu hotových výloh ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 uvedené vyhlášky) ke každému úkonu právní služby (2 x 300,-Kč, celkem 600,-Kč). Přičíst je třeba ještě náhradu cestovného ve výši 2.839,-Kč, náhradu za promeškaný čas ve výši 1.800 (18 x 100,-Kč dle § 14 vyhlášky) a náhradu za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 6.602,- Kč (§ 137 odst.3 o.s.ř.). Celkem činí náhrada nákladů odvolacího řízení 38.041,-Kč, jež je navrhovatel povinen zaplatit k rukám advokáta coby zástupce účastníka - společnosti (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek § 237 o. s. ř.; lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 1. listopadu 2018

JUDr. Josef Holejšovský v. r.  
předseda senátu